

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

ELĪNA
HILDERBRENDA

DIVDESMIT
ASTOŅAS
VASARAS



*Viņu romāns ir ildzis vairākas desmitgades,
bet šī vasara mainīs pilnīgi visu*

ELĪNA
HILDERBRENDA

DIVDESMIT
ASTOŅAS
VASARAS

ELIN
HILDERBRAND

28

SUMMERS

ELĪNA
HILDERBRENDA

DIVDESMIT
ASTOŅAS
VASARAS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-3
Hi 225

Copyright © 2020 by Elin Hilderbrand
Hachette Book Group supports the right to free expression
and the value of copyright. The purpose of copyright is to
encourage writers and artists to produce the creative
works that enrich our culture.

Elīnas Hilderbrendas romāna "Divdesmit astoņas vasaras"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Biruta Vaiivode
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © levalente/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-010-1

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

*Dorotijas Bentones Frenkas (1951–2019) piemiņai
Es mīlu tevi, Dotij. Man tevis ļoti pietrūkst.*

Prologs

Piecdesmit

Vasara Nr. 28: 2020. gads

Par ko mēs runājam divtūkstoš divdesmitajā gadā? Par prezidenta vēlēšanām. Valsts ir sašķēlusies. Oponentu viedokļi kūsa it visur – ziņās, vakara sarunu šovos, avīzēs, internetā, internetā, internetā, kokteiļu viesībās, koledžu teritorijās, lidostās, *Starbucks* rindās, Mārgaritvilas bārā, sporta zālē (puisis, kurš izmanto trenāžieri sešos no rīta, tūdaļ sameklē televīzijas ceturtajā kanālā *Fox News*, bet sieviete, kura ierodas pēc stundas, tūdaļ pārslēdz to uz *MSNBC*). Bērni pārstāj sarunāties ar vecākiem, pāri izšķiras, kaimiņi sanaidojas, pircēji uzsāk boikotu, strādnieki aiziet no darba. Daži jūtas kā īsti veiksminieki, ja dzīve iegādājusies tik satraucošā laikā; viņi palielina skaļumu un kļūst līdzīgi narkomāniem. Citus tas tracina, tie izslēdz skaņu un distancējas no visa. Ja kāds atkal pajautās, vai viņi ir reģistrējušies balsošanai...

Kā izrādās, eksistē stāsts, ko šajā gadā vēl neviens nav dzirdējis. Tas ir stāsts, kas aizsācies pirms divdesmit astoņām vasarām, bet grasās noslēgties tagad, divtūkstoš divdesmitā gadā vasarā, salā, kas atrodas trīsdesmit jūdžu attālumā no piekrastes.

Noslēgums... Ņemot vērā apstākļus, rodas sajūta, ka tā ir vienīgā istā vieta, kur sākt.

Meloriya Blesinga saka savam dēlam Linkam: – Attaisi rakstāmgalda trešo atvilktni pa kreisi, to, kura iesprūst. Tur būs aploksne.

“Tās visas iesprūst,” Links nodomā. Viņa mātes kotedža atrodas uz zemes strēles starp okeānu un dīķi; tā ir labā ziņa. Sliktā ir... mitrums. Šajā mājā durvis nav iespējams cieši aizdarīt, divieļi nekad neizžūst, bet, atverot čipsu iepakojumu, vēlams saturu izēst uzreiz, jo pēc stundas tie zaudē kraukšķīgumu. Links cikstas ar iesprūdušo atvilktni. Lai dabūtu vaļā, to nepieciešams pacelt uz augšu un izkustināt uz abām pusēm.

Iekšā atrodas tikai aploksne, uz kuras rakstīts: “Lūdzu piezvanīt.”

Links apjūk. Ne jau to viņš ir gaidījis. Atvilktnē būtu vajadzējis atrasties mātes testamentam vai muļķīgai vēstulei ar prātīgiem padomiem vai norādēm par izvadīšanas dievkalpojuma norisi.

Links atver aploksni un atrod plāna papīra strēmeli. Vārda nav, tikai telefona numurs.

“Kas man ar to būtu jādara?” viņš prāto.

“Lūdzu piezvanīt.”

“Lai notiek,” Links nodomā. “Tikai – kas atbildēs? Un ko man sacīt?”

Varētu pavaicāt mātei, bet viņas acis ir ciet. Māte atkal ir iegrimusi miegā.

Links iziet pa kotedžas pagalma puses durvīm un soļo projām pa smilšaino ceļu gar Maiakometa dīķi. Ir jūnijs, Nantaketā spīd saule, termometrs rāda sešdesmit deviņus grādus pēc Fārenheita. Naktis un agri rīti joprojām ir dzestri, tomēr starp niedrēm saziēdušas skalbes, bet dīķa zilo spoguļi šķēļ gulbju pāris.

“Gulbji sapārojas uz mūžu,” Links atceras. Tas allaž darījis tos morāli pārākus par citiem putniem, tomēr kaut kur ir lasīts, ka krāpj arī gulbji. Viņš cer, ka tā ir tikai interneta viltus ziņa.

Līdzīgi daudziem citiem, kas dzimuši un uzauguši salā, Links vairo sevi, ka apkārtnes skaistumu allaž uztvēris pārlieku pašsaprotami, un jūtas vainīgs, ka tikpat pašsaprotama viņam šķitusi māte, kura tagad mirst piecdesmit viena gada vecumā. Melanoma ir laidusi metastāzes viņas smadzenēs; viena acs kļuvusi akla. Rīt ieradīsies medmāsa, kas aprūpē nedziedināmi slimos.

Links sabruka raudās, kad doktors Saimons runāja ar viņu, un nenovaldījās vēlreiz, kad zvanīja uz Nantake-tas hospisu.

Medmāsa Sabīna izturējās mierinoši un iedrošināja Linku būt līdzās mātei ikvienā viņas “pārejas” brīdī. Tāda bija atbilde uz puisa atzišanos, ka viņš nezina, ko iesāks bez mātes.

– Man ir tikai deviņpadsmit, – viņš bija teicis.

– Par to tu raizēsies vēlāk, – Sabīna ieteica. – Tagad tavs uzdevums ir būt kopā ar māti. Ļauj viņai sajust tavu mīlestību. Aizejot viņa paņems to līdzī turp, kur do-sies.

Links telefonā uzspiež papīra lapiņā redzamos ciparus. Apgabala kods ir nepazīstams, nekādā ziņā ne divsimt seši Sietlai, kur dzīvo viņa tēvs. Puisis nespēj pat iztēloties, kas pacels klausuli. Linka vecvecāki ir miruši, viņa tēvocis Kūpers dzīvo Vašingtonā. Kūps un viņa sieva Eimija šķiras; tēvocim tā jau ir piektā šķiršanās. Iepriekšējā nedēļā, kad Melorijai vēl gadījās skaidrības un humora brīži, viņa teica: – Mans brālis precas un šķiras tikpat ikdienišķi, kā vairums cilvēku ēd *Triscuits* krekerus.

Kūps bija piedāvājis atbraukt, kad Linkam vienam kļūs par grūtu tikt galā. Viņš ieradīsies drīz, varbūt jau rīt.

“Vai mātei ārpus salas bijuši arī citi draugi?” Ar Līlendu viņa pārtrauca runāt, kad Links mācījās vidusskolā, teikdama – “man viņa ir mirusi”.

“Varbūt šis ir Līlendas jaunais numurs?” Tas būtu saprātīgs izskaidrojums; abām taču vajadzētu samierināties.

Tomēr klausulē ieskanas sveša balss.

– Džeiks Maklauds, – vīrietis saka.

Linkam vajadzīga sekunde, lai aptvertu dzirdēto. Džeiks Maklauds?

Viņš pārtrauc savienojumu.

Satraukumā iesmējies, puisis atskatās uz kotedžas sētas puses durvīm. “Vai tas būtu joks? Mātei katrā ziņā piemīt humora izjūta, tomēr viņa ir gudra un nav noskaņota uz mulķīgu āzēšanos.” Nav iedomājams, ka Melorija, guļot uz nāves gultas, lūgtu savu dēlu piezvanīt Džeikam Maklaudam.

Ir jābūt izskaidrojumam. Links salīdzina numurus uz lapiņas un savā telefonā, tad pārbauda apgabala kodu, kas izrādās pieci, septiņi, četri, Indiānas štats, Mišavaka, Elkhārta, Sautbenda.

Sautbenda!

Links izgrūž dīvainas skaņas kā jukušais. “Kas te notiek?”

Tajā brīdī ieskanas telefona signāls. Atzvana abonents no Indiānas. Linkam rodas kārdinājums ļaut, lai aparāts pārslēdzas uz balss pastu. Notikusi kaut kāda briesmīga kļūda. Visās intervijās Džeiks Maklauds ir atstājis nevainojami krietna cilvēka iespaidu. “Gan es prātīšu izskaid-

rot situāciju; teikšu, ka mana māte mirst, bet viņas rakstāmgaldā nez kā gadījies Maklauda telefona numurs.”

– Hallo? – Links atbild.

– Hallo, te Džeiks Maklauds. Vai kāds man zvanīja no šī numura?

– Jā. – Links mēģina saglabāt profesionālu toni. Kurš zina, varbūt šī briesmīgā pārpratuma dēļ viņam radies iespēja iegūt prakses vietu pie Džeika Maklauda... vai pat pie Ursulas de Gornšijas! – Piedodiet, domājams, ka notikusi kļūda. Mana māte Melorija Blesinga...

– Melorija? – Džeiks Maklauds viņu pārtrauc. – Kas noticis? Vai viss kārtībā?

Links pievēršas gulbjiem, kas slīd garām tik cēli kā dīķa karalis un karaliene. – Piedodiet, – viņš bilst, – jūs esat tas Džeiks Maklauds, kura sieva...

– Jā.

– Un jūs pazīstat manu māti? – Links pakrata galvu. – Meloriju Blesingu, angļu valodas skolotāju Nantaketā?

– Vai viss ir kārtībā? – Džeiks Maklauds pārvaicā. – Bez iemesla jūs nezvanītu.

– Iemesls ir, – Links atzīst. – Māte atstāja jūsu numuru aploksnē un lūdza sazināties. – Viņš paklusē. – Viņa mirst.

– Viņa...

– Viņai ir vēzis, melanoma, kas laidusi metastāzes smadzenēs. Esmu jau sazinājies ar nedziedināmi slimo aprūpes iestādi. – Ir sāpīgi sacīt šos vārdus, un Links jūtas tā, it kā velti izmestu tos vējā, jo kāda gan Džeikam Maklaudam gar to visu daļa?

Līnijas otrā galā iestājas klusums, un Links spēj iztēloties vienīgi Maklauda atskārtu, ka zvans bijis domāts glu-

ži citai personai. Jādomā, ka tagad viņš prāto, kā pieklājīgi izklūt no neveiklās situācijas.

– Lūdzu, pasakiet Melai... – Džeiks Maklauds ierunājas atkal.

“Melai?” Links brīnās. “Vai tiešām Džeiks Maklauds, kuram ir visas iespējas drīzumā kļūt par Savienoto Valstu Pirmo džentlmeni, nesaprotamā kārtā pazīst manu māti?”

– Pasakiet viņai... ka es ieradišos, cik drīz vien spēšu, – Džeiks turpina. – Piekodiniet, lai viņa turas. – Vīrietis atkāšējas. – Lūdzu, pasakiet, ka es jau nāku.

Pirmā daļa

Divdesmit

Vasara Nr. 1: 1993. gads

Par ko mēs runājam tūkstoš deviņi simti deviņdesmit trešajā gadā? Traģēdija Vako, Teksasā; Pasaules tirdzniecības centra spridzināšana; tenisists Arturs Ešs; grupa R.E.M.; Lorenas Bobitas noziegums; Roberts Redfords, Vudijs Harelsons un Demija Mūra; Ziemeļamerikas Brīvās tirdzniecības līgums; aktieris Rivers Finikss; Eiropas Savienība; “Pienu ņemsi?”; treniņieris *NordicTrack*; Rabīns un Arafats; tenisiste Monika Seleša; filma “Bezmiegs Sietlā”; Vispasaules Ēmeklis; *Buffalo Bills* komanda trešo reizi pēc kārtas zaudē cīņā par Superkausu; seriāls “Sainfelds”; Vitnija Hjūstone dzied “Es vienmēr milēšu tevi”.

Pirmo reizi sastopot mūsu Meloriju Blesingu (tur nav kļūdas, Melorija patiešām ir mūsējā; mēs esam kopā ar viņu labos, sliktos un briesmīgos laikos), viņa ir divdesmit četrus gadus veca, dzīvo Ņujorkas Augšistsaidā kopā ar pasaulē labāko draudzeni Līlendu Gledstoni, kuru ar katru dienu sāk nicināt par kripatu vairāk. Viņas irē piektā stāva dzīvokli; namā nav lifta, bet lejā atrodas franču restorāns, kura pavāri bieži vien atdod Līlendai pīles

konfitu un jēra stilba cepeti, ja dienas beigās ēdiens paliek pāri. Līlenda nekad nemēdz dalīties kulinārajos gardumos ar Meloriju, jo gluži pašsaprotami uzskata, ka viss pienākas tieši viņai, kura ir sameklējusi šo dzīvokli, vienojusies par īres noteikumiem un septiņpadsmit reizes braukusi uz *ABC Home* pēc mēbelēm. Vienīgais iemesls, kāpēc Ņujorkā apmetusies arī Melorija, ir dzērumā nevērīgi izmestā Līlendas frāze, ka viņa varbūt grib sameklēt sev dzīvokļa biedri. Izmisīgi vēloties tikt projām no vecāku mājas Baltimorā, Melorija to kļūdaini uztver kā nopietni domātu uzaicinājumu. Viņa maksā trešdaļu īres naudas (arī tā ir tik astronomiska summa, ka vecāki spiesti atdarīt maku) un guļ uz matrača dzīvojamās istabas kaktā. Līlenda ir nopirkusi ķīniešu aizslietņa pakalpojumu, lai Melorijai būtu iespēja norobežoties, tomēr viņa reti to dara. Tas izraisa pirmo strīdu, kura gaitā noskaidrojas, ka aizslietnis domāts tam, lai Līlendai nenāktos raudzīties uz Meloriju, kura lasa romānus, ietinusies briesmīga izskata puķotā vatētā segā, kas atvesta līdzī no bērnu dienu guļamistabas.

– Tas ir... nepiedienīgi, – Līlenda saka. – Kā būtu ar zināmu pašcieņu?

Aizslietņa problēma izraisa gluži nenozīmīgu rīvēšanos, ja salīdzina to ar jautājumu par darbu. Līlenda ir pārcēlusies uz Ņujorku, lai strādātu modes industrijā, proti, viņa sapņo “izpausties radoši” *Harper's Bazaar*. Kad viņa ieminas par redaktora asistenta vakanci pašā aizraujošākajā lielpilsētas literārajā žurnālā *Bard and Scribe*, Melorija piesakās nekavējoties. Šāda darba iespēja absolūti maina priekšstatu par to, kāda varētu izvērsties viņas dzīve Ņujorkā. Ja Melorija kļūtu par redaktora asistenti *Bard and Scribe*, viņai uzrastos jauni mākslinieciski noskaņoti